

Sygn. akt II K 465/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Łukowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Edyta Cieliszak

Protokolant st. sekr. sądowy Beata Siestrzewitowska

bez udziału prokuratora

po rozpoznaniu dnia 13 października, 1 grudnia 2016r., 9 lutego i 28 marca 2017 roku sprawy M. S. s. R. i G. z domu B. ur. (...) w Ł.

oskarżonemu o to, że:

w dniu 11 kwietnia 2016 roku w miejscowości W., woj. (...) będąc uprzednio prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokiem Sądu Rejonowego w Łukowie sygn. akt. II K 353/15 jechał jako kierujący w ruchu lądowym ciągnikiem rolniczym marki R. bez numerów rejestracyjnych będąc w stanie nietrzeźwości (1,00 mg/l, 0,94 mg/l, 0,91 mg/l, 0,90 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu),

tj. o czyn z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k.

orzeka

M. S. uniewinnia od dokonania zarzucanego mu czynu; wydatkami obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 465/16

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego materiału dowodowego Sąd Rejonowy w Łukowie ustalił następujący stan faktyczny:

M. S. jest mieszkańcem miejscowości W.. Jest on kawalerem, ma 24 lata. Zamieszkuje wspólnie z rodzicami, którym pomaga w pracach związanych z prowadzeniem gospodarstwa rolnego, a ponadto podejmuje okresowo prace dorywcze.

W dniu 11 kwietnia 2016 roku około godziny 14.00 M. S. wykonywał prace polowe na gruncie rolnym należącym do jego rodziców usytuowanym za zabudowaniami gospodarczymi w pobliżu miejsca zamieszkania. Przedmiotową pracę wykonywał on przy wykorzystaniu ciągnika rolniczego, którym kierował i jeździł nim po polu. W tym czasie na działce sąsiadującej z gruntem rolnym należącym do rodziców M. S. przebywał S. M. i jego znajoma J. K., którzy pracowali przy truskawkach. W pewnym momencie S. M. wyraził wobec M. S. przejeżdżającego w pobliżu jego pola niezadowolenie z powodu sposobu wykonywania przez niego prac ciągnikiem rolniczym wskazując, iż wjeżdża on na jego nieruchomości i niszczy krzaki owocowe. Z uwagi na powyższe między M. S., a S. M. doszło do kłótni. Ostatni z wymienionych czując się pokrzywdzonym zachowaniem sąsiada zawiadomił telefonicznie najbliższą jednostkę Policji. Na miejsce zdarzenia przybyli niezwłocznie funkcjonariusze KP w A. w osobach M. W. i M. G.. S. M. oświadczył policjantom, iż M. S. jeździł ciągnikiem rolniczym po swojej działce rolnej i wyzywał go słowami wulgarnymi oraz groził mu przy użyciu siekiery. Po przybyciu w to miejsce funkcjonariusze Policji na przedmiotowym polu zastali S. C., który kierował ciągnikiem rolniczym, zaś jako pasażer w tym pojeździe znajdował się M. S.. Natomiast na drodze gruntowej, która

dzieliła grunty należące do S. stał zaparkowany pojazd marki F. (...) o nr rej. (...) należący do S. C.. W toku czynności prowadzonych przez funkcjonariuszy Policji S. C. i M. S. zostali przebadani urządzeniem typu alco blow na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu z wynikami pozytywnymi. Z uwagi na powyższe zostali oni dowiezieni do budynku Komisariatu Policji w A., gdzie poddano ich badaniom urządzeniem typu (...) na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Przedmiotowe badania potwierdziły stan nietrzeźwości obydwu mężczyzn. Wyniki badań stanu trzeźwości M. S. utrzymywały się na poziomie: 1,00 mg/l o godz. 15.08, 0,94 mg/l o godz. 15.38, 0,91 mg/l o godz. 16.10 i 0,90 mg/l o godz. 16.22. Ciągnik rolniczy został zabezpieczony przez G. S..

M. S. był karany za popełnienie przestępstwa wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 1 kk wyrokiem Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 31 marca 2014 roku w sprawie o sygn. akt II K 31/14 oraz za popełnienie przestępstwa wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 4 kk w zw. z art. 178a § 1 kk wyrokiem Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 19 października 2015 roku w sprawie o sygn. akt II K 353/15.

W związku z zaistniałym zdarzeniem zostało przeprowadzone dochodzenie w trakcie, którego postawiono M. S. zarzut popełnienia przestępstw wyczerpujących dyspozycję art. 178a § 4 kk w zw. z art. 178a § 1 kk oraz art. 190 § 1 kk i oskarżono go o to, że w dniu 11 kwietnia 2016 roku w miejscowości W., woj. (...) będąc uprzednio prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokiem Sądu Rejonowego w Łukowie sygn. akt. II K 353/15 jechał jako kierujący w ruchu lądowym ciągnikiem rolniczym marki R. bez numerów rejestracyjnych będąc w stanie nietrzeźwości (1,00 mg/l, 0,94 mg/l, 0,91 mg/l, 0,90 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu), a nadto o to, że w dniu 11 kwietnia 2016 roku w miejscowości W., woj. (...) wypowiadał pod adresem S. M. groźbę pozbawienia życia, która to groźba wzbudziła w zagrożonym uzasadnioną obawę jej spełnienia, przy czym w celu zwiększenia zagrożenia u pokrzywdzonego w tym czasie w rękę trzymał siekiere.

Materiały dotyczące zarzutu z art. 190 § 1 kk postawionego M. S. zostały wyłączone do odrębnego postępowania i postanowieniem prokuratora Prokuratury Rejonowej w Łukowie z dnia 27 czerwca 2016 roku umorzono zostało dochodzenie w tej sprawie wobec stwierdzenia, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego. Przedmiotowe orzeczenie uprawomocniło się w dniu 14 lipca 2016 roku.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie analizy materiału dowodowego w postaci: wyjaśnień oskarżonego M. S. – k. 42v, 82-83, zeznań świadków: S. M. – k. 4v, 12v, 38v-39, 94-95, M. W. – k. 9v-10, 96-97, J. K. – k. 6v, 116v-117, a ponadto takich dowodów jak: informacja o przestępstwie – k. 1, protokół użycia alkometru z wydrukami i świadectwem wzorcowania – k. 2-3, odpis wyroku SR w Łukowie sygn. akt II K 31/14 – k. 14, dane osobo-poznawcze – k. 48, dane o karalności – k. 49-50, 123, dane o stanie majątkowym – k. 51, odpis wyroku SR w Łukowie sygn. akt II K 353/15 – k. 30, dokumentacja KP w A. – k. 111-114.

Oskarżony **M. S.** w toku dochodzenia przyznał się do dokonania zarzucanego mu czynu. W postępowaniu przygotowawczym skorzystał on z przysługującego mu prawa do odmowy składania wyjaśnień.

Na rozprawie oskarżony złożył wyjaśnienia i negując swe sprawstwo podał, że wyjaśnienia, które złożył podczas przesłuchania w komisariacie dotyczyły jego kłótni z sąsiadem. Natomiast nie dotyczyły one tego, że kierował ciągnikiem po drodze. Wyjaśnił on, że przedmiotowego dnia jeździł jedynie po polu. Wskazał, że podczas pierwszego przesłuchania przyznał, iż zaistniało zajście z sąsiadem, bowiem tego dnia doszło do kłótni między nim, a M.. Przedstawiono mu dwa zarzuty i stwierdzenie jego dotyczące przyznania się do popełnienia czynu dotyczyło jedynie zajścia z sąsiadem. Wyjaśniając przed Sądem oskarżony nie przyznał się do kierowania ciągnikiem w ruchu lądowym. Konsekwentnie utrzymywał, że jeździł jedynie po polu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Przystępując do analizy materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowym postępowaniu w pierwszej kolejności należy stwierdzić bezsporny fakt, iż w dniu 11 kwietnia 2016 roku oskarżony pracował na polu swoich rodziców jeżdżąc jako kierujący ciągnikiem rolniczym i w tym czasie doszło między wymienionym, a jego sąsiadem S. M. do kłótni, której wynikiem była interwencja policyjna zainicjowana przez S. M.. Powyższe okoliczności

jednoznacznie wynikają ze zgromadzonego materiału dowodowego i nie były kwestionowane. Podobnie jak fakt, iż przedmiotowego dnia M. S., kiedy wykonywał prace na polu znajdował się w stanie nietrzeźwości, co potwierdziły badania stanu trzeźwości wymienionego przeprowadzone przez funkcjonariuszy Policji. Ze sporządzonego w ocenie Sądu w sposób fachowy i rzetelny protokołu użycia A. wynika, iż w tym czasie oskarżony był nietrzeźwy - wyniki badań na poziomie 1,00, 0,94, 0,91 i 0,90 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Odnosząc się zaś do wyjaśnień oskarżonego M. S. stwierdzić należy, że o ile nie przyznał się on do dokonania zarzucanego mu czynu i przedstawił własną wersję zdarzeń, zaprzeczając tezie aktu oskarżenia, o tyle nie kwestionował faktu, iż przedmiotowego dnia znajdował się on w stanie nietrzeźwości, a ponadto potwierdził, że jeździł wówczas jako kierujący ciągnikiem rolniczym po polu swoich rodziców, na którym wykonywał prace polowe. Kategorycznie i konsekwentnie natomiast zaprzeczał temu, jakoby miał jeździć tym pojazdem mechanicznym po drodze w ruchu lądowym. Odnośnie zaś swych pierwszych wyjaśnień złożonych w toku dochodzenia oskarżony potwierdził, że przyznał się wówczas do popełnienia zarzucanego mu czynu, ale tłumaczył, iż przedstawiono mu dwa zarzuty. Jeden dotyczący kierowania ciągnikiem rolniczym w stanie nietrzeźwości w ruchu lądowym, drugi zaś dotyczył zajścia z sąsiadem M. i do tego właśnie się przyznał, bowiem jak wskazał na rozprawie rzeczywiście doszło między nimi do kłótni i ostrej wymiany zdań. Reasumując należy stwierdzić, że oskarżony wyjaśniając przedstawił wersję zdarzenia, w której wykluczył swe sprawstwo w zakresie zarzucanego mu czynu, co konsekwentnie podtrzymywał w toku całego postępowania. Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie brak jest takich dowodów, które mogłyby skutecznie obalić wersję zaprezentowaną przez oskarżonego oraz wykazać jego winę w sposób pewny i obiektywny. Jak bowiem wynika z protokołu przesłuchania oskarżonego w postępowaniu przygotowawczym, które miało miejsce w dniu 10 czerwca 2016 roku wymienionemu przedstawiono dwa zarzuty, zaś z treści jego wyjaśnień wynika, że treść ogłoszonych mu zarzutów zrozumiał i przyznał się do popełnienia czynu, a więc do jednego zarzutu, nie obydwu, jednak w treści protokołu nie sprecyzowano, do którego z nich. Przedstawione powyżej okoliczności wynikające z akt sprawy nie są sprzeczne więc z wersją zaprezentowaną przez oskarżonego na rozprawie. Ponadto należy mieć na uwadze fakt, iż oskarżony w procesie karnym może się bronić w każdy uznany przez siebie za właściwy sposób, a nawet ewentualne niedoskonałości prezentowanej wersji nie stanowią samoistnie o jego winie. Dla przyjęcia odpowiedzialności za zarzucany czyn niezbędne jest bowiem udowodnienie winy na podstawie niebudzących wątpliwości ustaleń opartych na przeprowadzonych prawidłowo i dostępnych dowodach. Przesłanek tego rodzaju brak jest zaś w niniejszej sprawie.

Analizując bowiem zgromadzony materiał dowodowy nie sposób przyjąć, iż M. S. przedmiotowego dnia znajdując się w stanie nietrzeźwości jeździł jako kierujący ciągnikiem rolniczym w ruchu lądowym, a dopiero dokonanie takich ustaleń pozwala na przypisanie sprawstwa w zakresie występkę, o którym mowa w art. 178a § 1 kk.

Przesłuchani w toku postępowania bezpośredni świadkowie kierowania przez oskarżonego ciągnikiem rolniczym w dniu zdarzenia – S. M. i J. K. potwierdzili, iż przedmiotowego dnia oskarżony jeździł jako kierujący ciągnikiem rolniczym po polu. Ponadto z ich wyjaśnień wynikało, że wymieniony w tym czasie znajdował się w stanie nietrzeźwości, jak spójnie podali świadczyło o tym jego zachowanie i wygląd. Z relacji S. M. wynika ponadto, iż widział on, jak M. S. wykonując prace polowe przejeżdżał ciągnikiem przez drogę gruntową, która dzieliła jego pole. Ponadto zeznał on, iż jest to droga użytkowana przez innych i nie stanowi ona drogi prywatnej oskarżonego. Zeznał, iż użytkują ją inne osoby, które dojeżdżają tą drogą do swoich gruntów. Zeznania S. M. nie dają natomiast podstaw do przyjęcia, aby oskarżony poruszał się inną drogą niż ta, o której mowa wyżej, którą oskarżony według relacji tego świadka miał pokonywać w poprzek, kiedy orał i przejeżdżał z jednej części gruntu na drugą. S. M. zeznając podał co prawda, że oskarżony ze swojej posesji musiał dojechać na pole drogą publiczną przez wieś, ponieważ jak stwierdził „nikt go tam na lawecie nie zawiózł”, jednak te zeznania oparł jedynie na domysłach i przypuszczeniach, bowiem nie wskazał on, aby widział w jaki sposób oskarżony, jak też ciągnik rolniczy znalazł się na przedmiotowym polu. Zeznania S. M. odnośnie okoliczności kierowania przez oskarżonego ciągnikiem rolniczymi i przejeżdżania przez drogę gruntową należy oceniać z pewną ostrożnością, bowiem w trakcie pierwszego i drugiego przesłuchania w dniach 11 i 13 kwietnia 2016 roku na krótko po zdarzeniu nie wskazywał on okoliczności, aby widział, iż M. S. kierując ciągnikiem rolniczym przejeżdżał przez drogę gruntową zeznając wówczas jedynie, iż oskarżony jeździł po polu i dopiero podczas kolejnego przesłuchania w dniu 7 czerwca 2016 roku podniósł tę okoliczność i wskazał, że na pole musiał on dojechać drogą

publiczną mimo, iż faktu tego nie widział. W ocenie Sądu S.M. zeznając chciał obciążyć oskarżonego wskazując na okoliczności, których nie był bezpośrednim świadkiem, a jedynie były to jego subiektywne przypuszczenia. Motywem powyższego był w ocenie Sądu konflikt wymienionych i incydent, który miał miejsce przedmiotowego dnia, a którego wynikiem było przedmiotowe postępowanie zainicjowane interwencją zgłoszoną przez S. M., który domagał się ukarania oskarżonego, co zresztą manifestacyjnie wyraził na rozprawie bezpodstawnie odmawiając składania zeznań, z uwagi na niezadowolający go sposób zakończenia dochodzenia w sprawie gróźb kierowanych pod jego adresem przez M. S., które zostało prawomocnie umorzone. Ponadto uwagi wymaga fakt, iż zeznania S. M. odnośnie faktu przejeżdżania przez drogę gruntową przez oskarżonego kłóć się z relacją przedstawioną przez J. K., która przebywała na polu razem ze S. M.. Świadek podała, że widziała jak oskarżony jeździł po polu jako kierujący ciągnikiem rolniczym. Zeznała ona, że przyjechał w miejsce, gdzie pracowali przy truskawkach polem i odjechał od nich również polem. Wskazała ponadto, że z miejsca, gdzie przebywała ona wspólnie z M. przy truskawkach nie widać przedmiotowej drogi polnej, która dzieli grunty. Okoliczność powyższą tłumaczy fakt, iż jak wynika ze szkicu usytuowania przedmiotowych gruntów rolnych i drogi gruntowej sporządzonego na potrzeby niniejszego postępowania przez funkcjonariusza KPP w Ł. uprawa truskawek S. M. rozciągała się na długości 300 metrów i rozpoczynała się 650 metrów od drogi gruntowej, a kończyła się 350 metrów od niej, stąd też z takiej odległości droga, którą stanowił wyjeżdżony na gruncie polny przejazd o szerokości zaledwie 3 metrów mogła być dla nich niewidoczna. Ponadto okoliczność tę potwierdził świadek M. W. – funkcjonariusz Policji, który przedmiotowego dnia interweniował na skutek zgłoszenia dokonanego przez S. M., który podał, że na wysokości pól S. tam, gdzie stał M., z tego miejsca nie było widać drogi gruntowej. Wskazał on ponadto, że zaobserwował, iż było tam przejeżdżane przez tą drogę, ponieważ były wykonywane prace polowe i nie był podnoszony sprzęt, a droga była zaorana. Świadek ten zeznał, że on nie widział za kierownicą oskarżonego, ponieważ w czasie kiedy przybył w to miejsce pojazdem tym kierował S. C., natomiast M. S. jechał wówczas jako pasażer. Z relacji wymienionego świadka wynika natomiast, iż pole, na którym pracował oskarżony znajdowało się bezpośrednio za budynkami gospodarczymi należącymi do wymienionego i widać było, że ciągnik jeździł po polu. Przedmiotowe pole zaś było przedzielone drogą gruntową, natomiast ciągnik znajdował się po drugiej stronie tej drogi patrząc od zabudowań oskarżonego. M. W. podał, że aby przejechać z jednej części pola na drugą trzeba pokonać szerokość około dwa i pół metra drogi gruntowej. Zeznając wymieniony wskazał ponadto, że w trakcie interwencji M. S. twierdził, że przejeżdżał przez tę drogę gruntową jak uprawiał to pole, jednak świadek zaznaczył, iż nie jest w stanie w sposób pewny potwierdzić tej okoliczności, ale wydaje mu się, że takie stwierdzenie padło od oskarżonego. Z zeznań świadka natomiast wynikało jednoznacznie, iż przedmiotowa droga gruntowa jest to wąska droga stanowiąca dojazd do pól dla ich właścicieli i ma ona długość około 1 km. W ocenie Sądu zeznania wymienionego świadka zasługują na wiarę przedstawił on okoliczności znane mu z racji wykonywanych obowiązków służbowych. Złożył on zeznania w sposób obiektywny, logiczny, spójny i korespondujący z treścią notatki urzędowej sporządzonej w dniu zdarzenia, zaś jego spostrzeżenia dotyczące usytuowania gruntów i drogi polnej, których dotyczy przedmiotowe postępowanie są zbieżne ze szkicem sporządzonym w toku przedmiotowego postępowania, który został w sposób fachowy i rzetelny sporządzony na potrzeby niniejszego postępowania przez technika kryminalistyki z KPP w Ł.. Jak wynika z tego szkicu droga gruntowa dzieląca pole, na którym pracował oskarżony na dwie części stanowiła drogę dojazdową do pól sąsiadujących z gruntem rodziców oskarżonego, o łącznej długości 768 metrów. Ponadto jak wynika to z dokumentacji fotograficznej znajdującej się w aktach sprawy droga ta to wąski przejazd wyjeżdżony przez pojazdy na polu. Z drogi tej korzystają jedynie użytkownicy pól, którzy dojeżdżają tą drogą do swych działek, co wynika również z osobowego materiału dowodowego, w tym z zeznań S. M.. Nie sposób w ocenie Sądu w świetle powyższych ustaleń stwierdzić, aby ta droga była ogólnodostępna i odbywał się na niej regularny ruch pojazdów. Na marginesie natomiast dodać należy, że na zdjęciach znajdujących się w aktach sprawy udokumentowany został ciągnik rolniczy, który przejeżdżał tą drogą w trakcie sporządzania materiału poglądowego w dniu 21 grudnia 2016 roku na potrzeby niniejszego postępowania, co potwierdza poczynione wyżej ustalenia, iż droga ta stanowi dojazd do pól dla ich użytkowników, głównie dla ciągników i maszyn rolniczych, nie zaś, iż odbywa się tam ogólnodostępny ruch pojazdów, co wskazano zdaniem Sądu w sposób chybiony w notatce urzędowej na k. 111. O powyższym dodatkowo przekonuje też szerokość tej drogi, która jest wąska, bowiem ruch na niej jest ograniczony, odbywający się rzadko i nieregularnie, dlatego wyjeżdżony został jedynie jeden tor ruchu, o czym świadczą ślady pozostawiane przez pojazdy.

Mając na uwadze powyższe rozważania stwierdzić należy, że odpowiedzialności za czyn z art. 178a § 1 kk podlega ten, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Tak więc, jak wynika z powyższego nie jest wystarczającym dla uznania sprawstwa stwierdzenie prowadzenia pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, ale znamieniem konstytuującym ten występki jest prowadzenie tego pojazdu w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. W opisywanym przypadku koniecznym jest więc ustalenie, iż oskarżony znajdując się w stanie nietrzeźwości kierował ciągnikiem rolniczym w ruchu lądowym. O ile zatem nie ulega wątpliwości, iż M. S. przedmiotowego dnia jeździł jako kierujący ciągnikiem rolniczym znajdując się w stanie nietrzeźwości, o tyle nie sposób przypisać mu, iż kierował tym pojazdem w ruchu lądowym. Ustawodawca posłużył się szerokim określeniem - ruch lądowy, a więc dla karalności czynu nie jest wymagane, aby ruch pojazdu odbywał się na drodze publicznej, ale w każdym miejscu, gdzie odbywa się lądowy ruch pojazdów.

Jak zaś wynika z obowiązującego orzecznictwa Sądu Najwyższego ruchem lądowym jest nie tylko ruch na drogach publicznych i w strefach zamieszkania, ale także ruch w miejscach dostępnych dla powszechnego użytku. Do miejsc takich zalicza się drogi wewnętrzne, wymienione w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych - Dz.U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115 ze zm. Nie zalicza się do nich natomiast miejsc, w których dopuszczone jest do ruchu tylko wąskie grono osób (wyrok Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 15 grudnia 2011 r., II KK 184/11 Prok. i Pr. 2012/5/5; KZS 2012/3/23). Wskazać należy, że pojęcie ruchu lądowego użyte w dyspozycji art. 178a § 1 KK należy odnieść do art. 1 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r., - Prawo o ruchu drogowym, Dz.U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908 ze zm., która reguluje zasady ruchu na drogach publicznych, w strefach zamieszkania oraz w strefach ruchu, bowiem przepisy tej ustawy stosuje się do ruchu odbywającego się poza wskazanymi miejscami w zakresie koniecznym dla uniknięcia zagrożenia bezpieczeństwa osób oraz wynikającym ze znaków i sygnałów drogowych. Wszystkie wskazane w ustawie obszary, w których może odbywać się ruch lądowy mają charakterystyczne cechy wspólne, a mianowicie, muszą być ogólnodostępne i wykorzystywane przez nieograniczoną liczbę osób. Tak więc skoro przedmiotem ochrony art. 178a § 1 kk jest bezpieczeństwo ruchu lądowego, to znaczy, że obejmuje on ruch pojazdów odbywający się w miejscach ogólnie dostępnych dla nieograniczonej liczby użytkowników. Do miejsc dostępnych dla ruchu pojazdów nie mogą natomiast zostać zaliczone miejsca, w których nie odbywa się ruch powszechnie dostępny, a jedynie w danym miejscu dopuszczony wąski krąg użytkowników (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 15 grudnia 2011 roku, II KK 184/11z dnia 11 października 2000 roku, IV KKN 250/2000, z dnia 5 maja 2009 roku, IV KK 432/08, z dnia 24 czerwca 2013 roku, V KK 435/12). Sąd Najwyższy wielokrotnie w swych orzeczeniach wskazywał, iż kryterium ruchu lądowego należy wiązać nie tyle z formalnym statusem konkretnej drogi, czy też określonego miejsca, lecz z faktyczną dostępnością i rzeczywistym wykorzystaniem tego miejsca dla ruchu pojazdów i innych uczestników, co powoduje powstanie możliwości zagrożenia bezpieczeństwa tego ruchu. Tak więc musi to być ruch powszechnie dostępny. Tak więc grunt rolny, nie może być uznany za miejsce, gdzie odbywa się ruch lądowy pojazdów, a zatem nie korzysta z ochrony art. 178a § 1 KK, bowiem ruch pojazdami odbywa się tam sporadycznie i obejmuje tylko wąskie grono użytkowników, co prowadzi do wniosku, że miejsce to nie jest ogólnie dostępne dla ruchu pojazdów (wyrok Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 2 marca 2012 r., V KK 358/11 OSNKW 2012/6/66; Biuletyn SN 2012/6; KZS 2012/7-8/30). Z powyższego wynika więc, że miejscem przestępstw drogowych, w tym występku z art. 178a § 1 kk, nie mogą być też miejsca, w których nie odbywa się ruch ogólnodostępny, lecz jedynie w danym miejscu dopuszczone są do ruchu pojazdy ściśle określonego, wąskiego grona osób. Ruchem lądowym nie mogą objęte być zatem drogi prywatne dostępne dla właścicieli i użytkowników prowadzące do gruntów rolnych.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy stwierdzić należy, że bezspornie ustalono w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy, że oskarżony kierował ciągnikiem rolniczym w stanie nietrzeźwości na gruncie rolnym, który to jak wynika z przytoczonego wyżej orzecznictwa Sądu Najwyższego i poglądów doktryny nie jest miejscem, w którym odbywa się ruch lądowy pojazdów. Natomiast nawet, gdyby przyjąć, iż oskarżony wykonując prace polowe na gruncie rolnym przejeżdżał przez drogę gruntową dzielącą pole na dwie części, o czym mogły świadczyć ślady pozostawione przez maszynę, którą pracował i obiektywna konieczność pokonania szerokości tej drogi, aby możliwym było wykonanie prac na całym gruncie rolnym, to nie sposób przyjąć, iż przedmiotowa droga polna jest drogą powszechnie dostępną dla ruchu pojazdów. Jest to bowiem droga dojazdowa do gruntów rolnych, na której

odbywa się jedynie ruchu pojazdów dojeżdżających do pól, a więc jest to droga ograniczona dla określonego grona użytkowników, a ruch na niej odbywa się rzadko, ograniczony jest potrzebami dojazdu przez użytkowników tych gruntów. Nie sposób zatem w tych okolicznościach przypisać oskarżonemu, iż będąc w stanie nietrzeźwości poruszał się on ciągnikiem rolniczym w ruchu lądowym. Wspomnieć tu nadto wypada, iż zgromadzony materiał dowodowy nie daje żadnych podstaw do przyjęcia, aby oskarżony przedmiotowego dnia poruszał się pojazdem mechanicznym w innym miejscu, niż grunt rolny i droga dojazdowa do niego.

W konsekwencji powyższych ustaleń i rozważań Sąd uznał, iż zarzut postawiony procesowo M. S. nie znalazł oparcia w materiale dowodowym sprawy ocenionym zgodnie z obowiązującymi normami prawnymi, zasadami doświadczenia życiowego i logiką sytuacji.

Sąd opierając się na poczynionych ustaleniach, po dokonaniu zaprezentowanej powyżej oceny faktyczno-prawnej dostępnego materiału dowodowego na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 kpk w zw. z art. 414 § 1 zd. 2 kpk uniewinnił M. S. od dokonania zarzucanego mu czynu uznając, iż czyn ten nie zawiera znamion czynu zabronionego. Zdaniem Sądu zachowanie oskarżonego nie wypełniło znamion przestępstwa wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 1 kk, co wykazano powyżej, zaś dopiero zaistnienie przedmiotowego występkę i przypisanie sprawstwa oskarżonemu w tym zakresie daje możliwość rozpatrywania działania tego sprawcy w ramach przestępstwa stypizowanego w art. 178a § 4 kk jako typu kwalifikowanego przestępstwa określonego w § 1 tego przepisu.

Orzeczenie w przedmiocie kosztów procesu zostało wydane na podstawie art. 632 pkt. 2 kpk, zgodnie z którym w razie wydania orzeczenia uniewinniającego ponosi je Skarb Państwa.

Mając zatem powyższe na względzie Sąd orzekł, jak w wyroku.

POUCZENIE

1. W terminie zawitym 7 (siedmiu) dni od daty ogłoszenia wyroku strona, podmiot określony w art. 416, a gdy ustawa przewiduje doręczenie wyroku, od daty jego doręczenia, strona, a w wypadku wyroku warunkowo umarzającego postępowanie, wydane na posiedzeniu, także pokrzywdzony / pokrzywdzona, mogą złożyć wniosek o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku. Sporządzenie uzasadnienia z urzędu nie zwalnia strony, wymienionego podmiotu oraz pokrzywdzonego / pokrzywdzonej od złożenia wniosku o doręczenie uzasadnienia. Wniosek składa się na piśmie. Wniosek nie pochodzący od oskarżonego powinien wskazywać tego z oskarżonych, którego dotyczy.

Wniosek powinien zawierać: oznaczenie organu, do którego jest skierowany, oraz sprawy, której dotyczy; oznaczenie oraz adres wnoszącego pismo; treść wniosku; datę i podpis składającego pismo. Za osobę, która nie może się podpisać, pismo podpisuje osoba przez nią upoważniona, ze wskazaniem przyczyny złożenia swego podpisu. We wniosku należy wskazać, czy dotyczy całości wyroku czy też niektórych czynów, których popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu / oskarżonej, bądź też jedynie rozstrzygnięcia o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu. Wniosek nie pochodzący od oskarżonego / oskarżonej powinien również wskazywać oskarżonego / oskarżoną, którego / której dotyczy § 2. Dla oskarżonego pozbawionego wolności, który nie ma obrońcy i nie był obecny podczas ogłoszenia wyroku, termin wymieniony w § 1 biegnie od daty doręczenia mu wyroku.

3. 3(art. 119 k.p.k. i art. 422 § 1 i 2 k.p.k.).

Czynność procesowa dokonana po upływie terminu zawitego jest bezskuteczna (art. 122 § 1 k.p.k.).

Do biegu terminu nie wlicza się dnia, od którego liczy się dany termin. Jeżeli koniec terminu przypada na dzień uznany przez ustawę za dzień wolny od pracy, czynność można wykonać następnego dnia (art. 123 § 1 i 3 k.p.k.).

Termin jest zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało nadane w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji na terenie Unii Europejskiej, w polskim urzędzie konsularnym lub złożone przez

żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej albo przez osobę pozbawioną wolności w administracji odpowiedniego zakładu, a przez członka załogi polskiego statku morskiego – kapitanowi statku (art. 124 k.p.k.).

Jeżeli niedotrzymanie terminu zawitego nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych, strona w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty ustania przeszkody może zgłosić wniosek o przywrócenie terminu, dopełniając jednocześnie czynności, która miała być w terminie wykonana (art. 126 § 1 k.p.k.).

2. Od wyroku sądu pierwszej instancji stronom, podmiotowi określonymu w art. 416,a pokrzywdzonemu / pokrzywdzonej od wyroku warunkowo umarzającego postępowanie, wydanego na posiedzeniu, przysługuje apelacja (art. 444 § 1 k.p.k.).²⁾

3. Termin zawity do wniesienia apelacji wynosi 14 (czternaście) dni i biegnie dla każdego uprawnionego od daty doręczenia mu wyroku z uzasadnieniem (art. 122 § 2 k.p.k. i art. 445 § 1 k.p.k.).

4. Apelację wnosi się na piśmie do sądu, który wydał zaskarżony wyrok (art. 428 § 1 k.p.k.).

5. Oskarżony / oskarżona ma prawo do korzystania przy sporządzeniu apelacji z pomocy ustanowionego przez siebie obrońcy (art. 6 k.p.k. i art. 83 § 1 k.p.k.), a strona inna niż oskarżony / oskarżona może ustanowić pełnomocnika (art. 87 § 1 k.p.k.). Do czasu ustanowienia obrońcy przez oskarżonego / oskarżoną pozbawionego / pozbawioną wolności, obrońcę może ustanowić inna osoba (art. 83 § 1 k.p.k.). Apelacja od wyroku sądu okręgowego, która nie pochodzi od prokuratora lub pełnomocnika będącego radcą prawnym, powinna być sporządzona i podpisana przez adwokata lub radcę prawnego (art. 446 § 1 k.p.k.).

6. Wydatki związane z ustanowieniem obrońcy albo pełnomocnika wykląda strona, która go ustanowiła (art. 620 k.p.k.).

7. Oskarżony / oskarżona / pokrzywdzony / pokrzywdzona w wypadku wydania na posiedzeniu wyroku warunkowo umarzającego postępowanie / oskarżyciel posiłkowy / oskarżyciel prywatny nieposiadający / nieposiadająca obrońcy / pełnomocnika może złożyć wniosek o wyznaczenie obrońcy / pełnomocnika w celu sporządzenia apelacji. Wnioskujący może zostać obciążony kosztami wyznaczenia takiego obrońcy / pełnomocnika (art. 444 § 2 i 3 k.p.k.).

8. Obrońca / pełnomocnik z urzędu wyznaczany jest z listy obrońców / pełnomocników lub jest pozbawiony wolności (art. 81a § 1 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).

9. Wniosek o wyznaczenie obrońcy / pełnomocnika z urzędu przez sądu, sąd lub referendarz sądowy rozpoznaje niezwłocznie. Jeżeli okoliczności wskazują na konieczność natychmiastowego podjęcia obrony / reprezentacji, przez sądu, sąd lub referendarz sądowy, telefonicznie lub w inny sposób stosownie do okoliczności, powiadamia stronę oraz obrońcę / pełnomocnika o wyznaczeniu obrońcy / pełnomocnika z urzędu (art. 81a § 2 i 3 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).

10. Strona może mieć jednocześnie nie więcej niż trzech obrońców albo pełnomocników (art. 77 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).

11. Apelację co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku (art. 447 § 1 k.p.k.).

12. Apelację co do kary uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych (art. 447 § 2 k.p.k.).

13. Apelację co do środka karnego uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o środkach karnych. Zaskarżyć można również brak rozstrzygnięcia w przedmiocie środka karnego (art. 447 § 3 k.p.k.).

14. 3W apelacji można podnosić zarzuty, które nie stanowiły lub nie mogły stanowić przedmiotu zażalenia (art. 447 § 4 k.p.k.).

15. Podstawą apelacji nie może być błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia, oraz rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka, związane z treścią zawartego porozumienia w sprawie wydania wyroku skazującego, wymierzenia określonej kary lub środka karnego, orzeczenie przypadku lub środka kompensacyjnego lub rozstrzygnięcia w przedmiocie poniesienia kosztów procesu (art. 447 § 5 k.p.k.).

16. Prezes sądu pierwszej instancji odmówi przyjęcia apelacji, jeżeli apelacja zostanie wniesiona po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo jest niedopuszczalna z mocy ustawy (art. 429 § 1 k.p.k.).

17. Jeżeli oskarżony / oskarżona jest nieletni / nieletnia lub ubezwłasnowolniony / ubezwłasnowolniona, jego / jej przedstawiciel ustawowy lub osoba, pod której pieczę oskarżony / oskarżona pozostaje, może podejmować na jego / jej korzyść wszelkie czynności procesowe, a przede wszystkim wnosić środki zaskarżenia, składać wnioski oraz ustanowić obrońcę (art. 76 k.p.k.).

18. (inne informacje wskazane przez sąd, nieuwzględnione w pkt 1-17) ³⁾

Wyjaśnienie:

W treści pouczenia, w nawiasach wskazano między innymi podstawę prawną danego twierdzenia; użyty skrót „k.p.k.” oznacza ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 1997 r. Nr 89, poz. 555 i niektórych Dziennikach opublikowanych później.

1) stosuje się w sprawach o przestępstwa, z wyłączeniem spraw o przestępstwa skarbowe

2) o ile przepisy nie stanowią inaczej; jeśli przepis stanowi inaczej to należy pouczyć strony stosownie do brzmienia tego przepisu

3) uwzględnia się, o ile sąd tak postanowi